

נשהרוסים נבשו את וורשא סיפור לימי הסליחות

ויכוחא רבה בין רבינו מפראהבישט זיע"א לבנו רבינו מרוז'ין זיע"א במוצאי שבת סליחות

היה לפלא בעיני כל הקהל'. ענה לו הרבי: 'שב ואספר לך דברים כהווייתן'. ר' חיים דוב המופתע התיישב כשהוא מלא סקרנות, ומופתע מכך שהרבי עומד לשתף אותו בדברים אשר היו נראים כנסתרים.

הרבי פתח את דבריו וסיפר: אחי הרה"ק רבי אברהם מפראהבישט זיע"א בא אלי מן העולם העליון ואמר כי אבינו הרה"ק רבי שלום שכנא מפראהבישט זיע"א שלח אותנו אלי, כי למעלה הסכימו שפולין תנוצח במלחמה על ידי הרוסים, ועל כן אבינו שלחני אליך לבקשך שגם אתה תסכים לכך. והשבתי לו 'אם אבינו רוצה לדבר איתי הרי שהוא יכול לדבר עמי בעצמו ואינו צריך לעשות אותך לשליח'.

לאחר מכן חזר אלי אחי שוב ואמר לי: 'דע לך כי אבינו נמצא בהיכל גבוה מאד והוא רחוק מאד מן העולם הזה, ועל כן קשה עליו מאד לרדת אל העולם הזה, ולכן ביקש ממני שאשוב אליך לבקשך שלא תתעקש ותסכים גם אתה למה שכבר הסכימו במרומים שמלך רוסיה ינצח'. כאשר שמעתי זאת שאלתי את אחי: 'אם בשמים כולם מסכימים כי מלכות רוסיה צריכה לנצח, מדוע צריכים כלל את הסכמתך?'

אז אמר לי אחי: היות שאתה עדיין הנך בעלמא הדין על כן אי אפשר לעשות מבלי הסכמתך'. כאשר שמעתי זאת אמרתי לאחי 'אם באמת צריכים את הסכמתך הרי שאיני מסכים לכך'. לקראת ימי הסליחות התכוננתי רבות אל הסליחות הראשונות כי חפצתי לפעול באמירת הסליחות שרוסיה תנוצח ותראה מפלה'.

במוצאי שבת סליחות לאחר הכנות מרובות עמדתי להכנס אל ה'קלויז' בדעה ברורה כי היום בסליחות אפעל כי תהיה מפלה למלכות רוסיה. אך כאשר כבר עמדתי בפתח הקלויז ראיתי את אבי הרה"ק רבי שלום שכנא מפראהבישט זיע"א מגיע גם הוא, על כן חזרתי מעט לאחורי כדי שאבי יכנס לפני, שהרי אין זה דרך ארץ שאכנס לפני אבי'.

אז פנה אלי אבי ואמר לי: 'דע לך בני שכבר הוחלט בעולם העליון שמלך רוסיה ינצח עתה במלחמה, ועל כן אל לך להתעקש בדבר'. ולא היתה לי ברירה ועל כן הוכרחת להסכים, ואכן למחרת כבשו הרוסים את העיר וורשא.

וסיים הרבי מרוז'ין זיע"א את דבריו בצער רב ואמר: 'עכשיו כאשר אני רואה כמה יסורים יסבלו אחינו בני ישראל תחת ממשלת רוסיה, מצטער הנני מאד'.

בפתח החדר, אך לפתע נעצר הרבי ונסוג כמה פסיעות לאחוריו! החסידים ההמומים הביטו בתמיהה על המחזה אשר מעולם לא ראו, אך לא לאורך זמן, כי אחרי שעמד על מקומו במשך זמן מועט נכנס הרבי והחל באמירת הסליחות. סימני השאלה המשיכו לרחף בחלל האוויר 'מדוע חזר הרבי אחרונות ורק אחר כך שב ונכנס לאמירת הסליחות??' אך מפני חרדת הקודש אף לא אחד העלה על דעתו לשאול את הרבי על כך, וכך לאחר אמירת הסליחות היו שהעלו השערות שונות על הנהגתו התמוהה של הרבי.

***

הצבא הרוסי המשיך להתקדם ולהכות את קיני המורדים בערים וביערות, וביום ראשון, א' דסליחות, כ"ו אלול (4 בספטמבר 1831 למנינם) צבא האימפריה הרוסית נכנס אל העיר ורשא - העיר בה החל המרד - והכניע את המורדים. אחר שחגגו הרוסים את ניצחונם הסופי בכיבוש פולין חתם הצאר ניקולאי הראשון על צו הקובע כי מעתה ואילך פולין תהיה חלק מרוסיה (ולא כפי שהיתה עד המרד ממשלה עצמאית תחת האימפריה הרוסית), והעיר ורשא אינה עוד עיר בירה אלא עיר מוצב בלבד.

***

שנת ה' אלפים תקצ"ב פרסה את כנפיה. עברו להם ימי ראש השנה ויום הכיפורים, ימי חג הסוכות הופיעו אף הם, ואט אט נשכח מלב החסידים מה שראו עיניהם לפני אמירת הסליחות.

ביום הושענא רבא עמד ר' חיים דוב המושמש בקודש, בחדר הרבי הקדוש מרוז'ין כאשר הוא עומד הכן לכל מה שיצטרך הרבי, ולפתע נחרד בראותו את הרבי רץ בתוך החדר מקצה אחד אל הקצה האחר הלון ושוב כאשר הוא שקוע בשרעפי קודש ובדביקות גדולה, אך היה נראה כי הרבי מגיע עד כלות הנפש.

כאשר ראה זאת ר' חיים דוב איבד לפתע את עשתונותו, מחד גיסא מי הוא אשר יעז להפריע לרבי בדביקותו, ומאידך גיסא נראה כי הרבי שרוי בסכנה עם יגיע עד כלות הנפש ממש ח"ו. לפתע ננער רבי חיים דוב ממוחשבותו 'בעבור זה העמידו אותי כאן!'.
ר' חיים דוב רץ אל הרבי והפסיק אותו מדביקותו, וכאשר רוחו של הרבי שבה אליו מעט הושיב אותו המשב"ק המסור על כסאו. לאחר שנח מעט פנה הרי אל ר' חיים דוב ושאל 'האם היה זה לפלא בקרב הקהל מה שקרה כאשר נכנסתי במוצאי שבת קודש אל הסליחות הראשונות?'

כאשר שמע זאת הגבאי ענה מייד 'וודא! הדבר המורדים התקהלו סביב ארמון בלוודר - מקום מושבם של נשיאי פולין. חמושים בנשק פרצו אל הארמון כאשר מטרתם ברורה - לחסל את המושל - אך הדוכס קוסטטין ברח מן הארמון כאשר הוא מחופש לאשה, והמורדים לא מצאוהו. היה זה לאחר ששני חיילים מהאקדמיה הצבאית של פולין התקוממו נגד האימפריה הרוסית אשר שלטה בפולין באותה תקופה, כאשר אליהם מצטרפים המונים מבני המדינות הכבושות. בהיות ראשי המורדים חיילים בצבא, לקחו את נשקיהם ביום י"ג כסלו תקצ"א (29 בנובמבר 1830 למנינם) מהבסיס הצבאי שלהם, ופרצו אל הארמון. לאחר מכן המשיכו המורדים אל מחסן הנשק המרכזי שבעיר ובעבור מאבק קצר כבשו אותו. המרד המשיך להתגלגל במהירות, ולמחרת ביום י"ד כסלו תושבים פולנים הכריחו את החיילים הרוסים לעזוב את ורשא. המרד הלך וגבר ברחבי פולין ובבת אחת הורגשה אווירת מלחמה בכל רחבי פולין הכבושה. האימפריה הרוסית כמובן לא עמדה מנגד, וצבאה האדיר יצא במתקפה נגד המורדים, אך הללו המשיכו בתקיפותיהם כלפי הרוסים, שבעי רצון מהצלחותיהם עד עתה, ובכל שטחי פולין הכבושה דם ואש ותמרות עשן.

***

רוז'ין, מוצאי שבת קודש פרשת נצבים וילך - שבת סליחות

המונים נוהרים לכיוון ה'קלויז' - בית מדרשו הגדול של מרן קדוש ישראל מרוז'ין זיע"א, וקנים עם נערים נראים צועדים במהרה בבגדי שבת, כאשר קדושת יום השבת עדיין ניכרת על פניהם וסדר ה'סליחות' תחת ידיהם, זוחלים ורועדים מיום בואך, ממהרים הם אל היכל קדשו של רבם הגדול בצילו יחסו ויתחננו על נפשם, שם ישאגו בתפלה ויבקשו רשיון אולי יחוס עם עני ואביון.

אווירה של קדושה הורגשה היטב בחלל בית המדרש. ה'קלויז' מלא עד אפס מקום, חסידים נראים בהכנותיהם לקראת אמירת סליחות 'במוצאי מנוחה'. זה בכה וזה בכה, חלקם לומדים בספרים הקדושים על קדושת הימים הבאים לקראתם. אחרים לומדים את הלכות ימי הסליחות, ראש השנה או תקיעת שופר, ואלו קוראים פרקי תהלים בהשתפכות הלב והנפש... שעת חצות הלילה. חיל ורעדה יאחזון בצפיה לקראת כניסתו של הרבי הקדוש אל ה'קלויז' - דבר שאינו מתרחש תדיר, היות והרבי נוהג להתפלל בדרך כלל בחדרו הסמוך אל בית המדרש. דלת החדר נפתחה והרבי נראה עומד במלא הדרו

ע"פ ס' בית ישראל עמ' 36